

helt orden i papirerne, og som ikke har ratificeret de konventioner, som de øvrige medlemslande gerne så de ratificerede.

Så jeg er af den opfattelse, at de nye medlemslande skal være velkomne i Europarådet, og den proces, der nu er indledt med, at man monitorerer, altså overvåger nye medlemslande, også gamle medlemslande, i virkeligheden er en utrolig vigtig proces, og vi er glade for, at den er blevet permanent, og at den skal fortsætte.

I forbindelse med optagelse af nye medlemslande synes jeg også, jeg vil nævne den diskussion, man var nødt til at tage i Europarådet på et tidspunkt: Hvor langt går Europa? Vi har jo alle sammen i vores geografitimer i skolen lært, at det går til Ural. Men på det tidspunkt var Rusland jo allerede ansøgerland, og Rusland går som bekendt til Vladivostok, som ligger langt væk fra Ural; så spørgsmålet om, hvor langt Europa egentlig går, var en diskussion, som man jo havde i Europarådet. Man fandt så ud af og besluttede sig for, at Europa går til og med Kaukasus. Det var en beslutning, som vakte tilfredshed i Kaukasus, men selvfølgelig frustration i Kasakhstan og i Usbekistan, som kom fra den gamle Sovjetunion, og som nu pludselig ikke måtte være med i det europæiske selskab.

Det har for mig været en ejendommelig oplevelse at opdage, at Europarådet var så attraktivt, når man tænkte på, at der slet ikke var hverken penge eller prestige knyttet til at være medlem af Europarådet.

Men det, der er vigtigt, tror jeg, man skal gøre sig klart, er det blå stempel, accepten af at være med blandt demokratiske lande, der respekterer retsstatsprincipperne og respekterer menneskerettighederne. Det er en proces, som er utrolig vigtig, og hvis man udelukker lande fra det selskab og fra den dialog og fra den proces, så gør man i virkeligheden demokratiet en meget dårlig tjeneste.

De næste 10 år eller mange flere år i Europarådets virke vil være koncentreret om fire ting: Demokratiet skal sikres, og dertil er det regelmæssige samkvem mellem politikere valgt i de forskellige medlemslande af overordentlig stor vigtighed. Det er jo fuldstændig rigtigt, som fru Hanne Severinsen sagde, at politikere er forskellige i de enkelte lande, og derfor er det vigtigt, at de mødes på tværs af landegrænserne for at fortælle, at man kan have forskellige synspunkter og være et godt demokrati, og at det, vi skal sørge for, er at leve sammen. Vi er

valgt i den samme valgproces efter de samme valgregler, og derfor har alle, der er valgt til den parlamentariske forsamling eller de parlamentariske forsamlinger rundt omkring i landene, naturligvis samme ret til at være til stede og mene noget og udøve deres stemmeret.

Vi skal sikre retsstatsprincipperne, og det gør vi fortrinsvis ved at holde fast i de konventioner, vi selv har tiltrådt, og ved at sikre os, at vi har en regelmæssig monitorering af de lande, som er blevet medlemmer af Europarådet.

Så vil jeg nævne en enkelt ting, som også er meget, meget vigtig, og det er mindretalsbeskyttelse, rammekonventionen om mindretalsrettigheder. Der er vedtaget en konvention om mindretals sprog, og der er vedtaget en rammekonvention om mindretals rettigheder, og det er utrolig vigtigt, at så mange lande som muligt sørger for at holde disse principper i hævd og sørger for, at mindretal får mulighed for at udtrykke sig på deres eget sprog, får mulighed for at have deres egne kulturinstitutioner, deres egne undervisningsinstitutioner, deres egne religiøse institutioner. Uden det får vi en lang, lang stribe af nye Kosovoer og andre problemer i et kommende Europa i det nye århundrede.

Til sidst vil jeg nævne arbejdet med menneskerettighedernes overholdelse, som domstolen er et fremragende eksempel på. Det er i virkeligheden en enestående konstruktion, at enhver borger i et europarådsmedlemsland kan indklage sit fædreland for en domstol og sige: Mit land overtræder mine rettigheder, mit land behandler mig ikke ordentligt.

Det er i virkeligheden en enestående konstruktion, og den skal vi værne utrolig meget om. Sagerne kommer i en stadig stigende strøm. Det er ikke udtryk for, at menneskerettighederne krænkes i større omfang. Det er et udtryk for, at flere borgere vover at anlægge sag.

Når Danmark er blevet dømt eller har fået rejst sager ved Menneskerettighedsdomstolen i Strasbourg, er det jo ikke et udtryk for, at Danmark er specielt flosset på menneskerettighedsområdet. Det er, fordi danske borgere godt ved, de ikke bliver sat i fængsel, hvis de lægger sag an mod deres land ved Menneskerettighedsdomstolen i Strasbourg. Det er, fordi de ved, at de kan få en fair retssag, de kan få en kendelse, og de ved, at Danmark også retter sig efter kendelserne. Grunden til, at de nordiske lande er nogle af dem, der har haft flest retssager, er altså, at deres borgere har været trygge.